

day

Aladoma - 1977

eglutė 1977
balandis ▲▲▲▲

eglutė BALANDIS

1977

TURINYS

- 3 ŽEMĖ DŽIAUGIAS, D. Augienė
- 4 VELYKOS, vaikų kūryba
- 6 AKSOMINIS ZUIKUTIS, Margery Williams
vertė ir pritaikė N. Gražulienė
- 13 VOVERYTĖ, O. B. Audronė
- 14 DRAUGYSTĖ, G. Kižytė
- 16 DARBELIAI, J. Zubinienė
- 18 KELIONĖ Į MEKSIKĄ, I. Grigaitienė
- 24 GALVOSŪKIAI, I. Šalčiuvienė
- 28 DR. JONAS BASANAVIČIUS, J. Narūnė
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

1977 m. viršeliai ir "Eglutės" vinjetė — A. Sruoginienės
skyrių vinjetės piešė — Z. Sodeikienė
kitos iliustracijos:

- I. Barzdukienė — 3
- N. Palubinskienė — 4, 13
- A. Sruoginienė — 4, 8
- A. Sutkuvienė — 5, 7, 11
- Z. Sodeikienė — 6, 12
- A. Trinkūnas — 9
- O. Mikailaitė — 14
- I. Šalčiuvienė — 26
- J. Kiburas — 29
- J. Paukštienė — 30
- J. Baškys — 31

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

ŽEMĖ DŽIAUGIAS

Danutė Augienė

Kristus kėlės !
Jau nutilo vėjas šėlęs,
Į padangę vyturėlis,
Į saulutę, į motulę
Kilo, kilo.

Jau Velykos!
Griovyje purienos šypsos,
Kužda gluosnio pumpurėlis
Ir žibuoklių melsvos gėlės.
Kristus kėlės !

Žemė džiaugias!
Į margučių pintinėlę,
Raštų raštais išdabintą,
Šilti saulės spindulėliai
Krinta, krinta.

VELYKOS

Velykos yra šventė, kurioj mes prisimenam, kad Jėzus prisikėlė iš numirusių.

Irena Gabalytė

Lietuvoje Velykos buvo labai svarbi šventė. Verbų sekmadienį visi stengdavosi anksti keltis ir kitus pabudinti, mušdami verba. Didįjį šeštadienį žmonės eidavo į bažnyčią parsinešti švento vandens ir ugnies. Velykų rytą jie nešdavo maistą, kad kunigas bažnyčioje pašventintų. Pats įdomiausias Velykų valgis tai MARGUTIS. Kiaušinius margindavo su vašku, o spalvas gaudavo iš svogūnų lukštų, beržo lapų, ažuolo ir kitų medžių žievių. Su vašku nupiešdavo visokių gražius raštus. Per Velykas visi ritina margučius ir žiūri, kuris yra stipriausias. Velykos yra labai džiaugsminga šventė, nes tada prisimenam Jėzaus prisikėlimą.

*Rasa Tijūnelytė
Buffalo Grove, Ill.*

Gerai prisimenu tas gražias Velykas! Dieną pradėjau penktą valandą. Važiavome į bažnyčią, į Prisikėlimą. Po Mišių pusryčiavome pas močiutę, kur buvo atvažiavęs mano dėdė su šeima. Visi linksmai daužėm ir valgėm margučius. Vėliau važiavom pas tetą, kur buvo labai daug svečių: 10 vaikų ir daug suaugusių. Žaidėm lauke, nes buvo labai gražus oras. Vienas pusbrolis atvažiavo motociklu. Visi vaikai pasivažinėjo, net ir mano tėvelis! Vakare vykome į šokius, kur daug šokom ir dainavom.

*Audrė Eikinaitė
Boston, Mass.*

PAVASARĖLIS

Pavasarelis —
Kaip smagu!
Vaikučiai bėga
Takeliu.

Pavasarelį
Gėlės žydi,
Pavasarelį
Visi myli!

Visur gražu
Pavasarelį.
Prie ežerėlio —
Baltas smėlis.

*Laura Lauciūtė
Burbank, Ill.*

DRUGELIUI

O mielas drugeli,
Esi tu gražus,
Bet sunku gyventi,
Nes tu per trapus.

Bijaisi vėjelio,
Baugu ant rasos,
Kas tave menkutį
Mylės ir globos?

Patarčiau pakilti
Ten toli, aukštai —
Angelėlio sparnelius
Miegosi ramiai.

Lidija Dudėnaitė

SUŽYDĖJO

Jau pavasaris atėjo,
Jau gėlės sužydėjo.
Grįžta paukščiai vėl pas mus,
Stato namelius naujus.

Rimas čiumpa dviratuką
Ir už kampo greitai suka.
Vejas Rita iš paskos —
Žais ir žais, kol nusibos.

*Rita Stukaitė
Chicago, Ill.*

AKSOMINIS ZUIKUTIS

Margery Williams — THE VELVETEEN RABBIT

išvertė ir "Eglutėi" pritaikė — Nijolė Gražulienė

I

Buvo kartą aksominis Zuikutis. Pačioje pradžioje jis buvo tikrai puikus — storutis ir išsipūtęs, kaip tikras zuikis. Jo švelnus kailiukas buvo rusvai ir baltai išmargintas. Ausytės — rausvu šilku pridengtos, o ilgi ūsai — iš siūlų padaryti. Velykų rytą, kai berniukas jį rado, zuikutis atrodė tikrai dailiai.

Rado berniukas ir kitų dovanėlių: prisukamą šokančią pelytę, mažytę mašinėlę ir šokoladinių saldainių dėžę. Zuikutis, gi, buvo pati gražiausia dovana. Berniukas porą valandų jį glostė, mylavo. Tada prisirinko tetų ir dėdžių, šlamėjo atvyniojamas popierius, ir, visiems besigrožint naujomis dovanomis, aksominis Zuikutis buvo pamirštas.

Jis ilgai gyveno, tai žaislų spintelėje, tai ant grindų numestas. Niekas juo per daug nesidomėjo. Jis buvo baikštus. Kadangi buvo medžiaginis, kai kurie brangesni žaislai jį laikė niekam tikusiu. Prisukami žaislai elgėsi

labai išdidžiai: visus kitus niekino ir vaidino, jog jie gyvi — ne dirbtiniai. Jų tarpe vargšas, mažytis Zuikutis jau-
tėsi labai nereikšmingas ir paprastas. Vienintelis, kuris su
juo padraugaudavo — tai odinis Arklys.

Odinis Arklys vaikų kambary gyveno ilgiau už visus
kitus. Jis buvo tiek pasenęs, kad jo rudas kailis buvo vie-
tomis pradilęs ir buvo matyti, kur susiūtas. Iš uodegos
veik vis plaukai buvo išrauti ir panaudoti karoliukams
suverti. Jis buvo protingas ir pastebėjo, kaip daugybė
brangių žaislų, kurie atsirasdavo vaikų kambary, besigir-
dami ir besišaipydami, neužilgo, nulūžus kokiai spyruok-
lei, dingdavo. Jis žinojo, kad jie buvo tiktai žaislai ir nie-
kuo kitu negalėjo būti.

— Ką reiškia būti gyvu? — paklausė Zuikutis vieną
dieną, kai jie gulėjo šalia viens kito numesti vaikų kam-
baryje. — Ar gyvų dalykų viduriai burzgia ir raktas kyšo
prisukimui?

Tai nepriklauso nuo to, kaip esi padarytas, — atsakė odinis Arklys. — Kai vaikas tave myli ilgai, ilgai, — ne tik pažaidžia, bet tikrai myli, tada pasidarai gyvas.

— Ar skauda? — klausė Zuikutis.

— Kartais, — pripažino odinis Arklys, nes jis neme-
luodavo. — Bet, kai esi gyvas, nebijai skausmo.

— Ar tai atsitinka staiga, lyg būtum prisuktas? —
Zuikutis vėl klausė. — Ar po truputį? . . .

— Ne staiga, — aiškino odinis Arklys. — Ilgai užtrun-
ka. Dažniausia beveik visi plaukai numyluoti iškrenta.
Akys ištrūkinėja, ir sąnariai išsileidžia. Bendrai, būni gan
apdriskęs. Tačiau visą tai nėra svarbu, nes, kai esi gyvas,
nebegali būti negražus. Tik žmonės, kurie nesupranta,
mano, kad esi negražus.

— O tu, ar esi gyvas? — neiškentė nepaklausęs Zui-
kutis. Tada susigėdo savo žodžių pagalvojęs, kad odinis
Arklys gal užsigaus.

Odinis Arklys tik nusišypsojo.

— Berniuko dėdė mane atnaujino, — jis atsakė. —
Tai buvo prieš daugel metų. Tik kai jau kartą tampi gy-
vu, tokiu lieki amžinai.

Zuikutis atsiduso. Jis pagalvojo, kad jam teks ilgai laukti, kol šis paslaptingas pasikeitimas įvyks. Jis norėjo būti gyvu. Norėjo žinoti, kaip tada jausis. Tačiau tapti nuskurusiu ir prarasti akis ir ūsus nenorėjo. Būtų gera, kad tai įvyktų be visų šitų nemalonumų.

Vieną vakarą, eidamas gulti, berniukas nerado porcelianinio šuniuko, su kuriuo visad miegodavo. Vaikų prižiūrėtoja skubėjo, apsižvalgė ir, pamačiusi atdaras žaislų lentynos dureles, kažką pagriebė.

— Štai, — tarė ji. — Imk savo kiškį. Jo užteks tau užmigti. — Už ausytės pačiupusi, ji truktelėjo lauk aksominį Zuikutį ir įdėjo berniuko glėbin.

Tą naktį, ir daugelį naktų, aksominis Zuikutis miegojo berniuko lovoje. Pradžioje jam buvo gan nepatogu, nes berniukas jį stipriai apkabindavo ir kartais net ant jo užsiversdavo. Kartais jį taip pastumdavo po pagalve, kad Zuikutis vos galėjo kvėpuoti. Jis pasiilgo tų ilgų mėnesienos apšviestų valandų žaislų kambaryje, kai visas namas skendo tyloje. Pasiilgo savo pašnekesių su odiniu Arkliu. Bet po kiek laiko jam pradėjo patikti. Mat, berniukas su juo kalbėdavo ir jam darydavo pataluose urvelius. Jis sakė, kad tokiuose tikri zuikučiai gyvena. Ir kai berniukas užsnūsdavo, Zuikutis prisiglausdavo prie jo šilto smakriuko ir sapnuodavo berniuko glėbyje visą naktelę.

Bėgo dienos. Mažasis Zuikutis buvo labai laimingas — toks laimingas, kad net nepastebėjo, kaip jo gražusis aksomo kailiukas pamažu skuro ir nuskuro. Jo uodegytės siūlai iširo. Nuo nosytės nusitrynė visa rausva spalva ten, kur berniukas nubučiuodavo.

Atėjo pavasaris. Abu leisdavo ilgas dienas kieme. Kur tik berniukas, ten ir Zuikutis eidavo. Jį vežiojo vežimėliu, jam ruošė iškylas pievoje. Statė nepaprastus pasakų namelius po gėlėmis apsuptais aviečių krūmais.

Kartą berniuką staiga pašaukė namo ir Zuikutis liko ant žolės. Kai sutemo, reikėjo jo ieškoti su žvake, nes berniukas negalėjo be jo užmigti. Jis buvo rasa peršlapęs, žemėtas, nes knisėsi urveliuose, kuriuos berniukas jam gėlyne buvo padaręs.

Vaikų prižiūrėtoja barėsi, ji valydama prijuostės kampų:

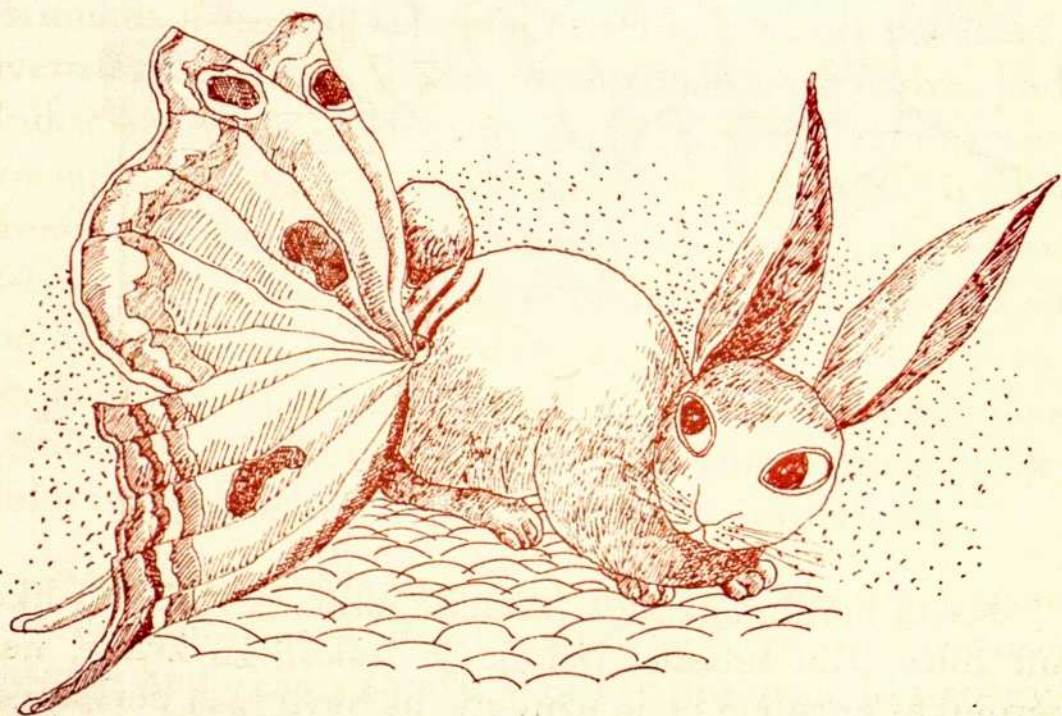
— Ir reikia tau būtinai to kiškio! — ji pyko. — Šitiek triukšmo dėl žaislo!

Berniukas atsisėdo lovoje ir ištiesė rankutes.

— Duokit man Zuikutį, — prašė. — Nesakykit taip. Jis nėra žaislas — jis tikras zuikutis!

Kai mažasis Zuikutis tai išgirdo, jis buvo labai laimingas. Įvyko tai, ką odinis Arklys pasakojo. Žaislų burtai jį pakeitė ir jis nebebuvo tik žaislas. Berniukas pats pasakė, kad jis tikras zuikutis. Reiškia, kad jis buvo gyvas.

(Bus daugiau)

VOVERYTĖ

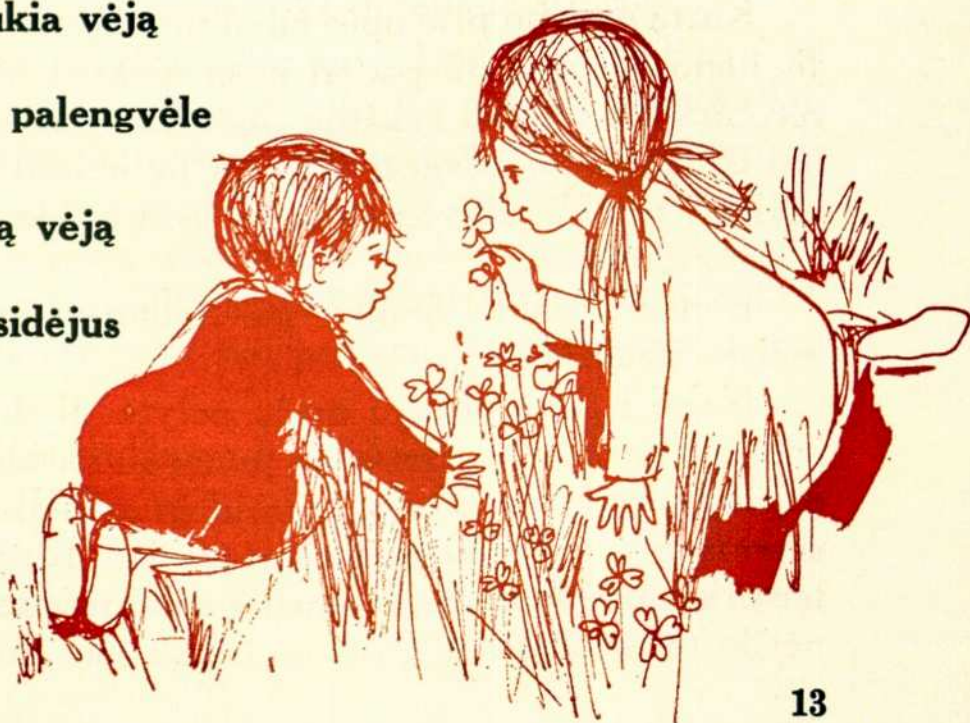
O. B. Audronė

Voverytė šokinėja
Tarp šakų —
Voverytė gaudė vėją
Iš laukų.

Bėga vėjas pasirėdęs
Seneliu —
Voverytei kliūva pėdos
Už gėlių.

Voverytė šaukia vėją
Pro lapus,
Kad pasuptų palengvėle
Jos vaikus.

Ji palydi seną vėją
Takučiu,
Uodegutę užsidėjus
Ant pečių.

DRAUGYSTĖ

Gintarė Kižytė

Chicago, Ill.

Kartą gyveno prie upės labai turtingas ir piktas ponas. Jis nenorėjo niekam padėti ir su nieku jokių reikalų turėti, nes buvo labai šykštus. Jis turėjo laivą, kuriuo dažnai išplaukdavo žuvauti. Turėjo jis ir katiną, kurį labai mylėjo, nes jis tik vienas buvo jo draugas. Maitinosi jis maisto likučiais.

Ponas išplaukė į upę, pasiimdamas savo katiną ir maisto visai dienai.

Naktį į laivą atbėgo maža pelytė. Ji drebėjo kampe ir bijojo pasirodyti. Bet kada ponas su katinu valgė, maisto trupinių pribyrėjo ant laivo dugno. Išalkusi pelytė neiškentė ir išbėgo pasigriebti trupinėlių. Katinas ją pamatęs prispaudė letenėle, o ponas jos taip išsigando, kad vos neiškrito iš laivo.

Pelytė prašeko:

— Katinėli, nesuėsk manęs. Tau nieko netrūksta, o aš tokia alkana.

Katinas pažiūrėjo į poną. Ponas nustebęs nieko nesaikė, tik dar labiau suraukė kaktą. Pelytė tuoj įlindo į kampeį, kad niekas net nepastebėjo, kur ji dingo.

Ponas, prisigaudęs žuvų, grįžo namo. Jis buvo pavargęs. Kai jis išlipo iš laivo, pelytė visus trupinėlius suvalgė ir užmigo.

Kitą dieną vėl ponas su katinu išplaukė laivu paplaukioti. Mažoji pelytė tupėjo kamputyje.

Jam atėjus, ji norėjo šokti iš laivo, bet bijojo pasirodyti, kad katinas nesuėstų. Tik, kada išalko, ji vėl dairėsi pagriebti kokį trupinėį. Ponas nežinojo, ką su ja daryti.

Pelytė vėl prašeko:

— Nelieskite manęs, aš jums nieko blogo nedarysiu. Aš esu tik maža vargšė pelytė, o jūs tokie dideli ir turtingi.

Katinas tik sumurkė, o ponas nedrįso pelytės išmesti į upę. Ji tokia maža, o jis toks didelis ir stiprus.

— Katinėli Murkli, tegu ta pelytė gyvena kartu su mumis, — paaikšino ponas, — tu jos neliesk. Aš visą laiką buvau piktas ir niekam nepadėjau. Daug alkanų ir vargšų prašė manęs pagalbos, bet aš nenorėjau jiems padėti. Praradau visus draugus, ir niekas manęs čia neaplanko. O kaip gerai būtų sutikti daugiau žmonių. Čia taip liūdna. Padėkime nors šiai pelytei. Trims bus smagiau gyventi.

Pelytė labai nudžiugo ir sako:

— Gerasis pone, aš bėgsiu visiems pasakyti, kad jūs labai geras. Daug kas pas jus ateis aplankyti. Mes visus gražiai priimsime ir pavaišinsime. Ir bus mums tada labai linksma ir gera, nes turėsime daug draugų.

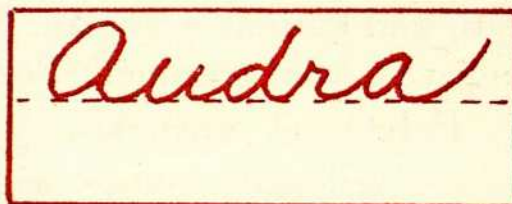

paruošė J. Zubinienė

VARDO RAŠTAS

Ko reikia:

1. Popieriaus
2. Tamsaus pieštuko
3. Žirklių
4. Spalvų

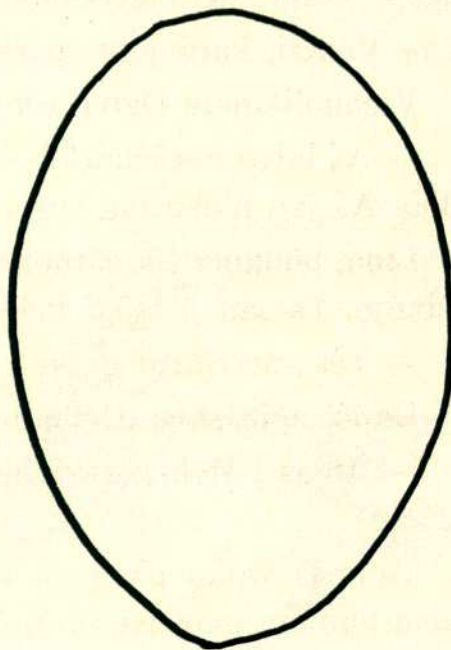
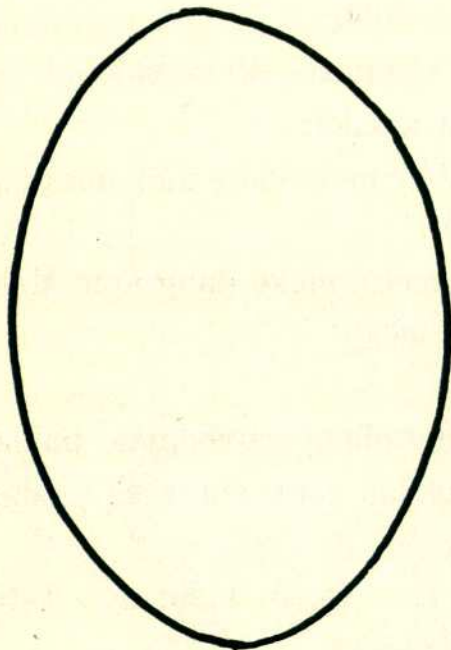
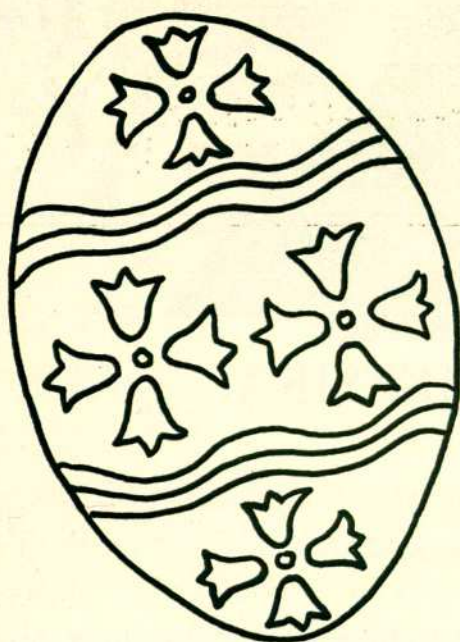
Kaip padaryti:

1. Sulenk popieriaus lapą per pusę.
2. Ištiesink ir parašyk savo vardą per vidurį, ant sulenkimo linijos. Gerai spausk, kad išeitų tamsus braižas.
3. Vėl sulenk, kad vardas būtų viduj. Žirkklėmis smarkiai patrink popierį.
4. Atidaryk ir rasi savo vardą atsispaudusį ir antroje popieriaus lapo pusėje.
5. Išryškink linijas ir nuspalvok.

Nuspalvok margučius

Tuščius išpuošk savo raštais.

KELIONĖ Į MEKSIKĄ

I

Irena Grigaitienė

Vieną šaltą dieną, visai šeimai grįžus ir susėdus prie stalo valgyti vakarienės, tėtis paklausė vaikų:

—Vaikai, kaip jums patiktų važiuoti į Meksiką?

Vienuolikmetė Daiva tuoj pat atsakė:

— Aš labai norėčiau! Mes dabar mokykloje mokomės ispanų kalbą. Aš jau mokėčiau susikalbėti!

Lina, būdama tik aštuonerių metų, nieko daug apie Meksiką nežinojo. Tačiau ji labai keliones mėgo:

— Tėti, ar tikrai galim?

Dailė, apie savo ateinantį gimtadienį galvodama, paklausė:

— Ar aš į Meksiką važiuočiau jau penkerių metų ar dar vis keturių?

Tada iš vaikų pasipylė visa eilė įvairių klausimų. Tėtis su mama vaikam papasakojo apie Meksiką.

Meksika yra į pietus nuo Amerikos. Žmonės, vadinami meksikiečiais, yra maišyti indėnai su ispanais. Anksčiau Meksikoje gyveno tik indėnai. Jie turėjo savitas apeigas ir gyvenimo būdą.

Jie statė piramides ant kurių garbino Dievą. Kai į Meksiką atkeliavo ispanai iš Europos, su savimi atsivežė savo tikėjimą ir pradėjo keisti indėnų gyvenimą. Ispanai Dievą garbino bažnyčiose, o ne ant piramidžių. Jie pradėjo griauti piramides ir indėnų šventoves. Jų vietoje statė bažnyčias. Toks ispanų elgesys nepatiko indėnams. Pradžioje buvo daug pasipriešinimo ir kovų.

Tėtis paaiškino:

— Lina, kaip tau patiktų jeigu tu pasistatytum pilį, o Daiva ateitų ir tavo pilį nugriovus pradėtų statyti toje pačioje vietoje savo pilį?

— Eičiau tuoj pat mamai pasakyti, — visai negalvojus atsakė Lina.

— Tikriausiai ir indėnai būtų ėję mamai pasakyti, — toliau kalbėjo tėtis. Bet indėnai ir ispanai turėjo išspręsti savo nesusitaiką kitaip. Todėl ilgai vyko kovos. Po daugelio kovų ir ginčų indėnai su ispanais susitaikė. Vieniems ir kitiems teko daug nusi-leisti. Abiem teko daug nukentėti. Šiandien iš tų dviejų priešų pasidarė viena meksikiečių tauta. Meksikiečiai naudoja ispanų kalbą. Nuvažiavus į Meksiką, galima tik ispaniškai susikalbėti. Meksika yra įdomus kraštas, nes dar daug indėniškų papročių yra užsilikę, — užbaigė tėtis.

Praėjus porai dienų, prie vakarienės stalo tėtis pasakė:

— Už dviejų savaitių keliausim į Meksiką. Skrisim lėktuvu tiesiai į Meksikos sostinę. Po to aplankysim Taxco miestą, kuriame yra didelė sidabro apdirbimo pramonė. Iš ten keliausim į Acapulco miestą. Acapulco stovi ant Ramiojo vandenyno pakrantės. Bus šilta ir galėsit pasimaudyti, nors tuo pačiu laiku jūsų draugai Čikagoje turės šiltai apsirengti, kad nesusaltų.

Po tokių gerų naujienų Daiva, Lina ir Dailė jau nebegalėjo sulaukti išskridimo dienos. Jom laikas labai pamažu bėgo. Dailė vis klausinėjo, kiek jai dar kartų reikės miegoti prieš kelionę. Ji dienų skaičių taip suprato: vakare atsigula ir užmiega, o ryte atsikėlus jau būna viena diena mažiau laukti iki kelionės.

Kol vaikai nekantriai laukė, mama dėjo rūbus kelionei. Tėtis nupirko ispanų kalbos vadovėlį. Vakare, prieš einant miegoti, vaikai su tėčiu mokėsi ispanų kalbos. Taip pamažu bėgo dienos, kol pagaliau atėjo ta ilgai laukta išskridimo diena.

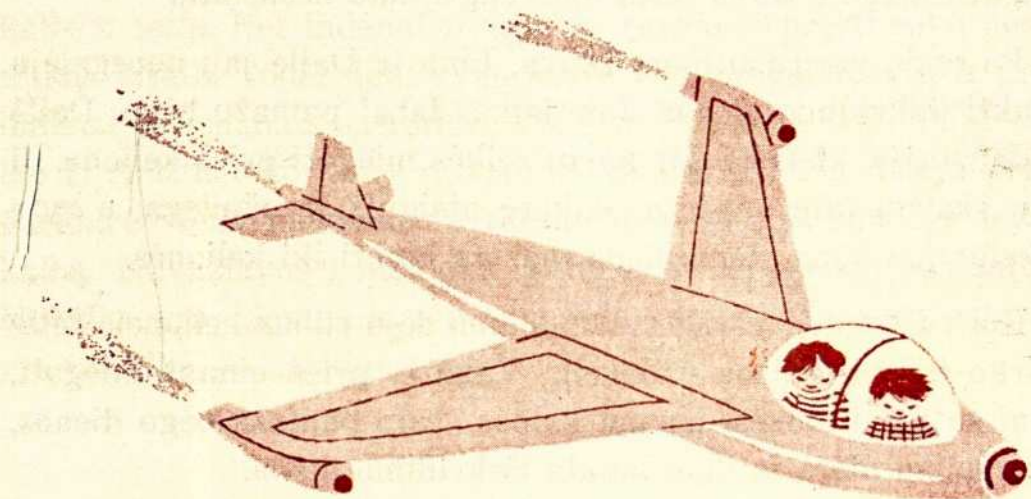
Nuvykom į aerodromą. Patikrino mūsų bilietus, paėmė lagaminus ir ant jų uždėjo raštelius, kurie rodė kad šie lagaminai būtų pakrauti į lėktuvą, kuris, kaip ir mes, skris į Meksiką. Lagaminus padėjo ant slenkančio diržo, neužilgo jie pravažiavo pro langelį. Mes juos tik Meksikoje vėl pamatėm.

Perėjome saugumo patikrinimą: čia tikrina, ar keleiviai su savim nesiveža ginklų. Kartais pasitaiko, kad blogi žmonės slapta įsineša į lėktuvą ginklus, grasina pilotui ir verčia jį nuskraidinti lėktuvą, kur jie nori, o ne pagal oro linijos nustatytą kelią. Kartais blogi žmonės reikalauja daug pinigų. Bet tarp mūsų blogų žmonių nerado. Visus patikrinę praleido.

Prieškambaryje visi susėdom ir pro langą matėm, kaip lėktuvus traukė maži sunkvežimiukai. Lėktuvai ore atrodo labai greitai ir grakštūs, o ant žemės — dideli gramozdai, kuriems reikia daug vietos.

Kitur buvo matyti, kaip bagažą krovė į lėktuvą. Atvažiavo mažas sunkvežimis su priekaba, abu pilni visokių dydžių ir visokių spalvų lagaminų. Lagaminus tuoj pat sukrovė į lėktuvą ir nuvažiavo atgal. Už poros minučių, vėl atvažiavo pilnas sunkvežimis spalvotų lagaminų ir vėl pakrovė.

— Šitie lagaminai priklauso tiem žmonėm, kurie po mūsų į aerodromą atvažiavo, — teisingai pastebėjo Lina.

Žmonės, dirbdami lauke prie lėktuvų aptvarkymo, nešioja ausines. Tėtis paaiškino, kad sprausminių lėktuvų ūžesys yra labai didelis. Nuolat jį girdint, galima prarasti klausą. Ausinės apsaugoja. Lina prisiminė, kad ji irgi buvo lauke ir girdėjo lėktuvų ūžesį be ausinių. Mama ją nuramino, paaiškindama, kad trumpai arti lėktuvo pabuvus, ausims nepakenkia. Jeigu reikėtų porą valandų pabūti, tuomet reikėtų ausinių.

Mums besidomint ir besiaiškinant lietuviškai, užkalbino mus netoli sėdinti moteris. Ji buvo susidomėjus kokia kalba kalbame.

Vaikai paaiškino, kad lietuviškai. Su ja ilgiau pasikalbėjus, paaiškėjo, kad ji yra iš Meksikos ir grįžta namo iš kelionės po Ameriką. Ji puikiai kalbėjo angliškai ir ispaniškai. Davė daug praktiškų patarimų apie savo kraštą. Daiva, norėdama pabandyti savo ispanų kalbos žinojimą, jai užsiminė, kad ją mokosi mokykloje. Ponia tuoj pat pradėjo su Daiva kalbėti ispaniškai. Pasirodo, kad sunku susikalbėti mokyklos suole išmokta kalba. Daiva labai mažai suprato, ką meksikietė sakė. Ji nusiminė, nes svajojo Meksikoje būti vertėja.

Atvažiavo mūsų lėktuvas ir neužilgo prieškambarėje laukiantys keleiviai buvo pakviesti įlipti. Uždarius duris, pilotas paleido motorus. Neužilgo lėktuvas pradėjo judėti. Reikėjo prisirišti diržais, nes lėktuvas, privažiavęs pakilimo taką, staiga pradėjo daug greičiau važiuoti. Atsiplėšė nuo žemės ir kilo į padanges. Skridom virš debesų. Karts nuo karto pro prasiblaiviusius debesis buvo matyti žemė.

(Sekančiame numeryje bus tęsinys ir sužinosite Daivos, Linos ir Dailės nuotykius Meksikoje.)

Balandžio galvosūkio atsakymai: Skersai — 1. gamta, 2. klevai, 3. beržai, 4. avis, 5. zuikis. Išilgai — 1. gavenia, 2. kiaušinius, 3. balandžio, 4. margučiai, 5. III, 6. ančiukai.

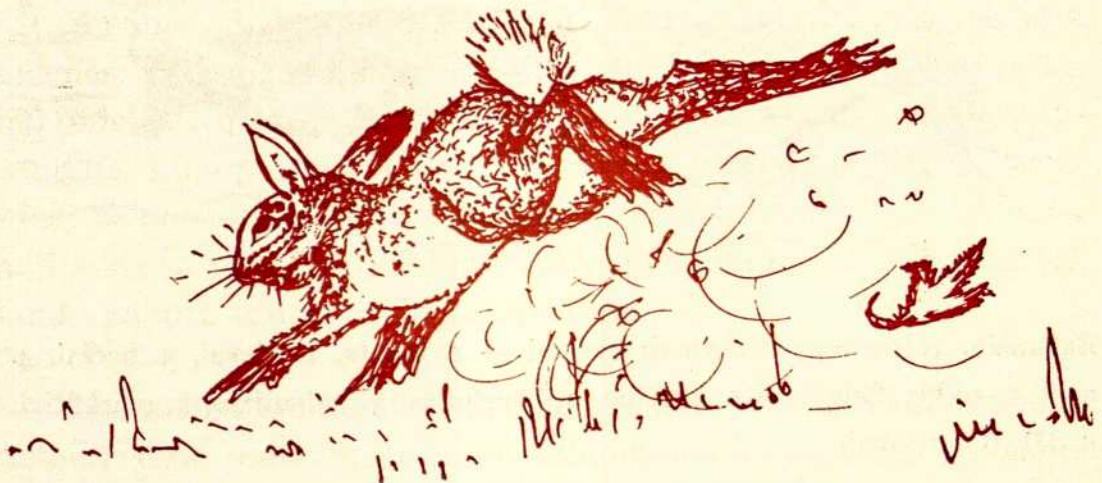
ŠLIURĖ IR KEPURĖ KALBA

paruošė L. Šalčiuvienė

Suporuokite žodžius, kurie turi tą pačią, arba panašią reikšmę.

dvylika
du
gėlė
okeanas
žaislas
paukštis
bėgti
skristi
orlaivis
kiškis

zuikis
lėkti
lėlė
lėktuvas
tuzinas
pora
rožė
vandenynas
žvirblis
lakstyti

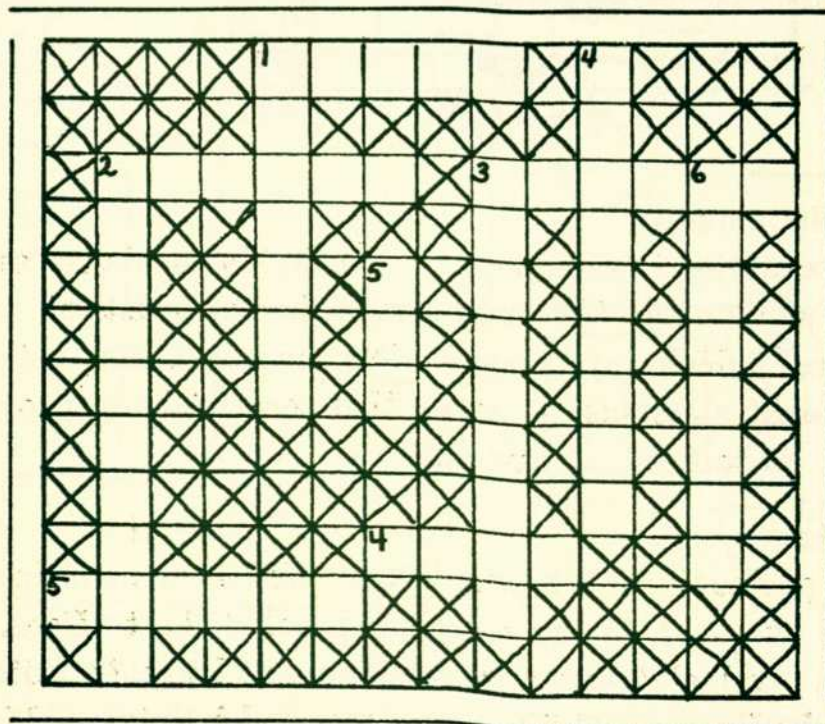
BALANDŽIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Pavasarį visa ..... pabunda.
2. Šie medžiai Lietuvoj laikomi pavasario pranašais:
2. .... 3. ....
4. Piemenys gano .....
5. Triušis arba .....

Išilgai:

1. Pasninko laikas prieš velykas.
2. Ką vištos deda?
3. Velykos dažniausiai būna ..... mėnesį.
4. Dažyti kiaušiniai.
5. Kaip Romėnai rašydavo "trys"?
6. Anties vaikai.

Atsakymai — psl. 23

ŠLIURĖS IR KEPURĖS JUOKŲ MAIŠAS

Gudruolis mokinys

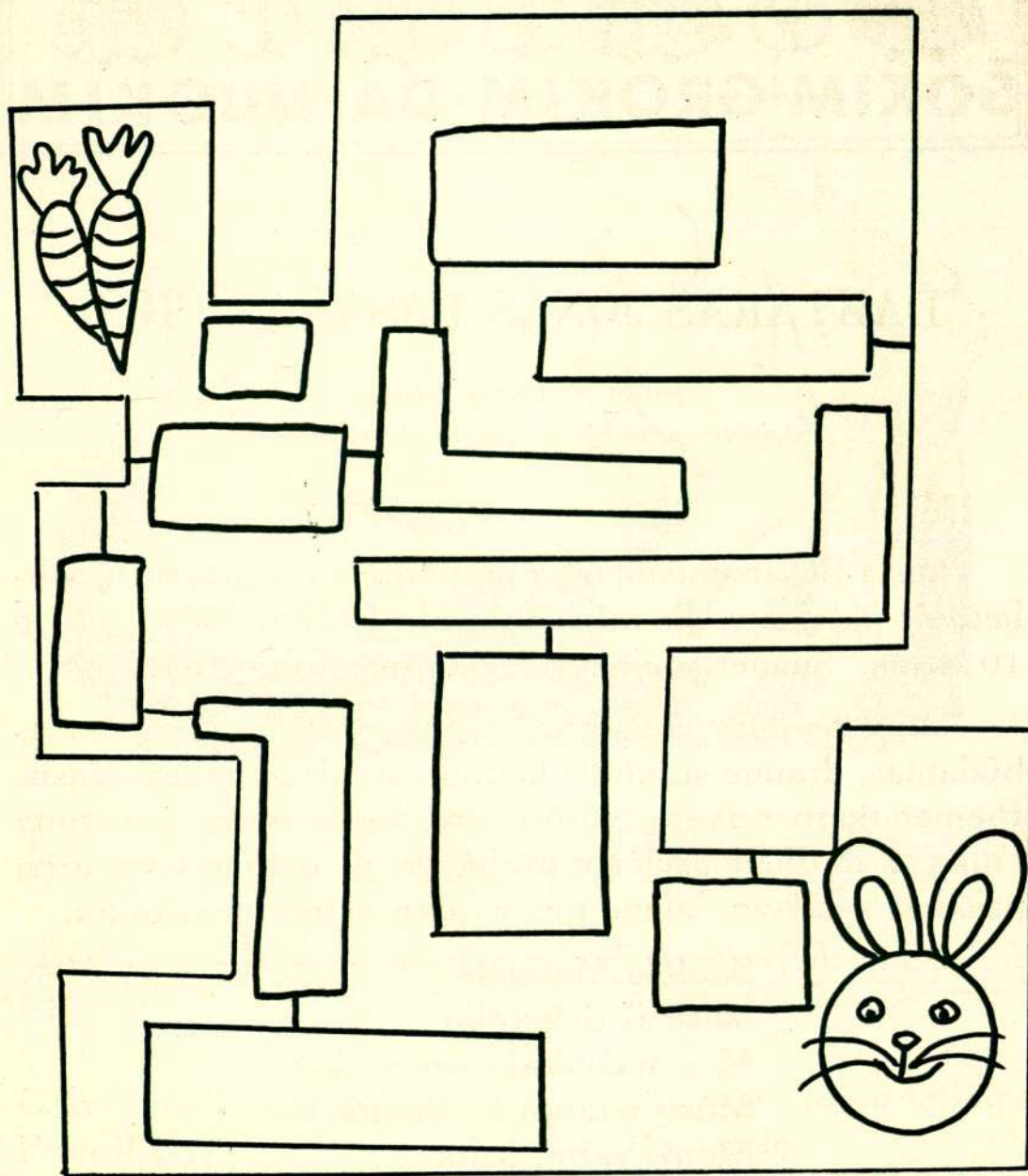
Mokinys, atėjęs į šeštadien..... mokyklą, paklausė savo **istorij**..... mokytojos: “Ar yra teisinga žmogų bausti už tai ko jis nepadarė?” Mokytoja atsakė: “Ne, **aišk**....., kad neteisinga!” Tada mokinys **atsidus**..... tarė: “Tai gerai! Aš neparuošiau **praėjus**..... **šeštadien**..... pamokų!”

Murziukas

Rūtelė paklausė savo brolio Vyto: “Kodėl tu **nenusipraus**..... veido ši ryt.....? Aš tau net galiu pasakyti ką tu šiandien **pusrųč**..... valgei!” Vytas nusteбęs tarė: “Tikrai?” Rūtelė: “Tu valgei **kiaušin**.....!” “Oi, ne, — nusijuokė Vytas — Matai, neatspėjai! Aš vakar **valg**..... kiaušinius!”

Padėk kiškučiui rasti morkas.

DAKTARAS JONAS BASANAVIČIUS

parašė — Janina Narūnė

daineles pritaikė — Marytė Mažeikaitė-Utz

Jonas Basanavičius buvo gydytojas ir taip pat didelis lietuvis patriotas. Jis mirė Vilniuje 1927 metais, vasario 16 dieną. Šiomet sueina 50 metų nuo jo mirties.

Jonas Basanavičius gimė ir augo ūkyje. Dar mažas būdamas, drauge su kitais kaimo vaikais ganydavo žąsis. Piemenukam reikėjo žiūrėti, kad žąsys neitų į svetimą lauką. Kad diena greičiau prabėgtų, jie dainuodavo, arba pasakas sekdamo. Viena piemenukų daina buvo tokia:

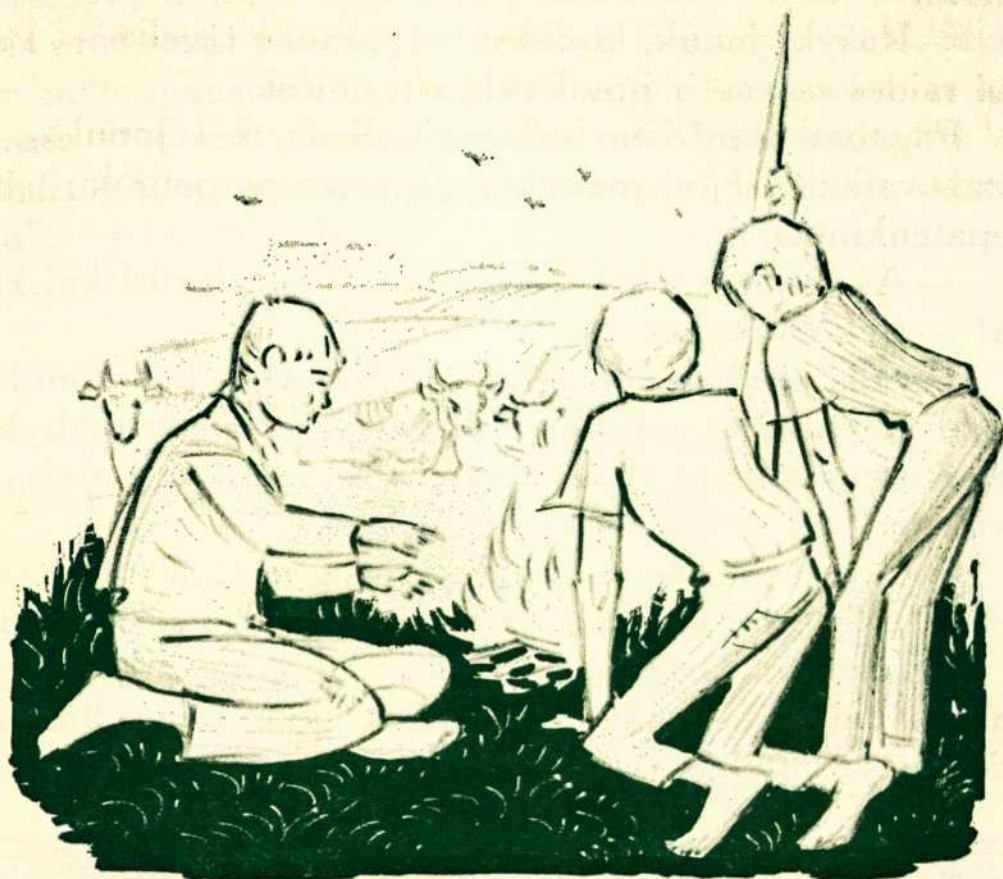
Saulele Motinėle,
Išlįsk iš debesėlio!
Mes mažiukai piemenukai,
Mūsų trumpi kailinukai —
Mums šalta, šalta...

Didesni berniukai ganė didesnius gyvulius: avis, arklius, karves ir jaučius. Jie kitas dainas dainuodavo.

GANIAU PALŠUS* JAUTELIUS

Lietuvių liaudies daina

Ganiau palšus jautelius
Pamiškėly,
Parvaikščiojau kojeles
Po rasele.

Parvaikščiojau kojeles
Po rasele,
Parrymojau rankeles
Per aušrelę.

* Palšas — rusvos spalvos.

Jonukas, tačiau, nenorėjo tik piemenuku būti. Jis norėjo mokytis. Tėvelis iš miesto parvežė sūnui pirmąjį sąsiuvinį:

— Rašyk, Jonuk, lazdeles, — pamokė tėvelis. — Pas-kui raidės rašysi, ir į mokyklą eiti galėsi.

Pagaliau išaušo ta linksmoji diena, kai Jonukas su kitais vaikais išėjo į mokyklą. Jis grįžo po pamokų labai nepatenkintas:

— Aš nenoriu tokios mokyklos! Ten tik rusiškai kalba! — pyko Jonukas.

Tėvelis nesibarė. Ir jam širdį skaudėjo, kad Jonukas negali į lietuvišką mokyklą eiti. Mat, lietuviškų mokyklų nebuvo tais laikais. Rusų caras valdė Lietuvą, Latviją ir Lenkiją. Visi turėjo mokytis rusiškai.

— Pakviesim tau lietuvi mokytoją, — tarė Jonuko tėvelis. — Bet žiūrėk, kad niekam apie tai nepasakotum!

Mokytojas paruošė Jonuką stoti į gimnaziją. Jis ją baigė labai gerais pažymiais. Atsisveikino su mylima tėviške ir su laiminga vaikyste.

Jaunuolis Jonas išvyko į Maskvą, Rusijos sostinę, kur buvo universitetas. Ten jis baigė medicinos mokslus. Tada tapo ligoninės vedėju Bulgarijoje. Jis gydė žmones ir taip pat dalyvavo slaptoje bulgarų organizacijoje, kuri veikė prieš rusus.

Grižęs į Lietuvą, dr. Jonas Basanavičius dirbo lietuviams. Jis sušaukė Vilniuje pirmąją lietuvių seimą. Visi suvažiavę kalbėjo apie laisvę Lietuvai. Jonas Basanavičius ėmė leisti pirmąją lietuviškąją laikraštį — AUŠRA. Jis buvo spausdinamas ne Lietuvoje. Knygnešiai ir kiti drąsūs žmonės tą laikraštį slapta nešė lietuviams. Šis laikotarpis Lietuvos istorijoje vadinamas "Lietuvos atgimimu".

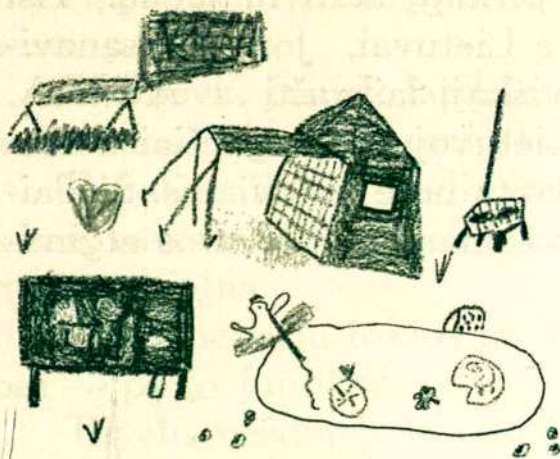
Dr. J. Basanavičius sulaukė Nepriklausomos Lietuvos, kuriai tiek daug dirbo ir aukojosi. Vilniuje jis atidarė Archeologijos Muziejų. Suorganizavo Lietuvių mokslo draugiją ir jai atidavė daugybę savo knygų, senų žemėlapių ir kitų brangių daiktų.

1,50

ALp 1785

Larch.

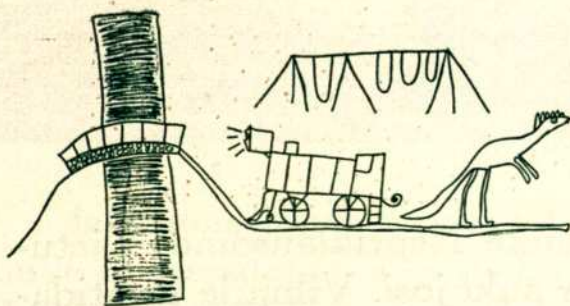

Stovyklaujam
Kira Celtoriūtė, 5 m.
Montreal, Canada

Lietuvaitė
Lina Sliažaitė, 8 m.
Chicago, Ill.

paveikslų paroda

Parke
Paulius Brekeris, 8 m.
Toronto, Canada

Joju Floridoje
Mildutė Lietuvininkaitė, 8½ m.
Darien, Conn.

96 228619